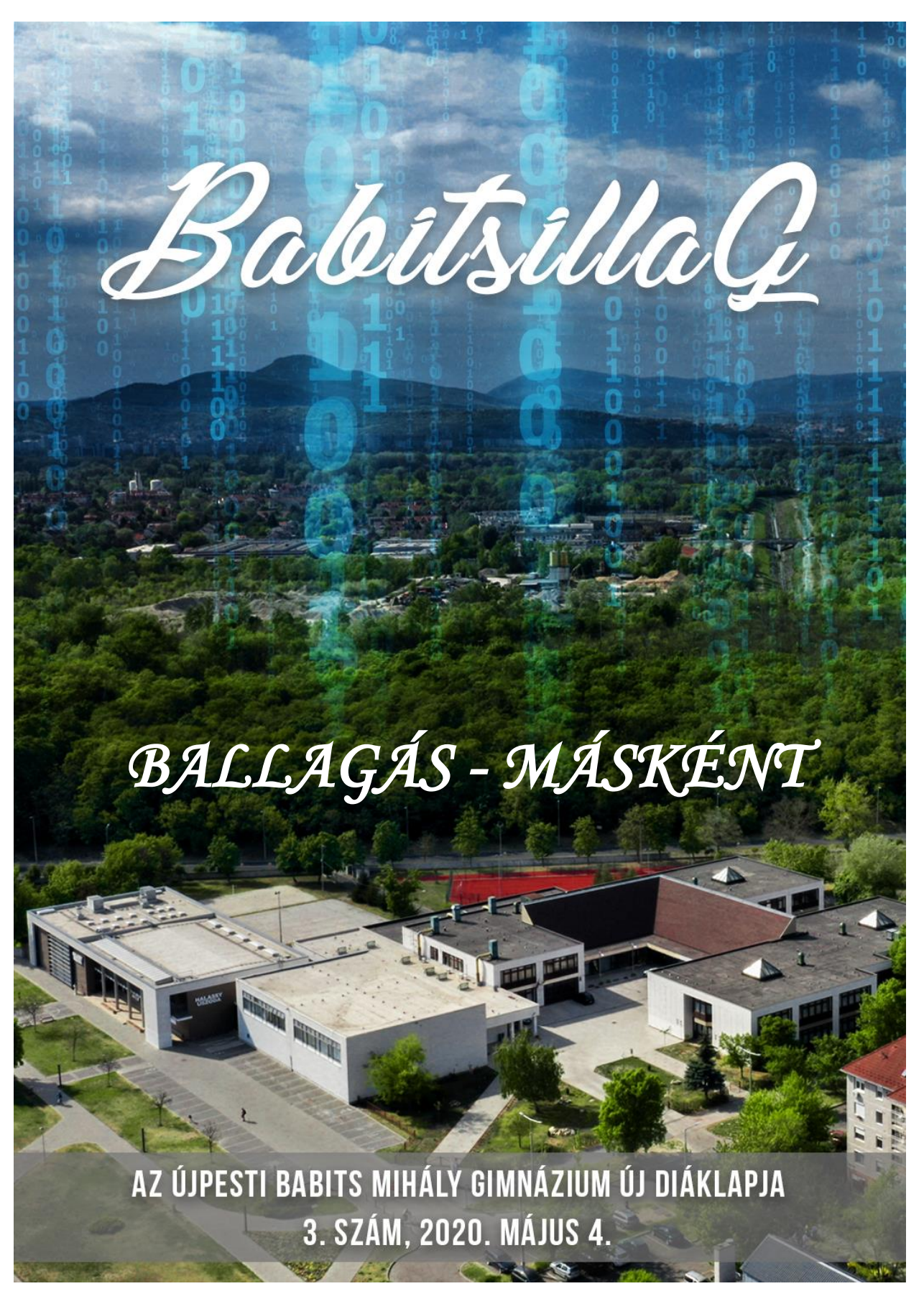

An aerial photograph of the Babits Mihály Gymnasium in Újpest, Budapest. The school is a large, modern building with a flat roof and multiple wings, surrounded by greenery and trees. In the background, there are hills and a cityscape. The entire image is overlaid with a digital effect of binary code (0s and 1s) in blue and green, creating a tech-savvy atmosphere.

BabitsillaQ

BALLAGÁS - MÁSKÉNT

AZ ÚJPESTI BABITS MIHÁLY GIMNÁZIUM ÚJ DIÁKLAPJA
3. SZÁM, 2020. MÁJUS 4.

Modern élmények

Faragó Luca: A távoktatás

Hét ötven: nyújtózva kinyitom a szemem,
tíz perc olvasás jön, kell az nagyon nekem.
Apu kiált: Ébredj! Nyolc óra is elmúlt!
Olvasás után a szekrényhez vezet út.

Felöltözve reggelizek egy finomat,
evés közben megnézem a mobilomat.
Napirendet írok a feladatokból,
Pipálom napközben, csak így működöm jól.

Felmegyek szobámba, a matekkal kezdek,
ha majd befejeztem, pihenhetek egyet.
Sorra megyek tovább a többi tantárgyon,
míg a gyomrom hagyja, és nem korog nagyon.

Akkor lemegyek, és ebédelek egyet,
Majd újra föl és szieszta következhet.
Pihenés végével nekilátok újra,
és tanulok tovább, míg erőmből futja.

Folyton folyvást kapom az új leckéimet,
kétlem, hogy valaha ezzel végezhetek.
Ötkor aztán végleg leteszem a tollat,
bárhol tartok, várhat, folytatom majd holnap.

Lemegyek fáradtan, és vacsizunk egy jót,
mindenki azt mondja, hogy *laza* napja volt.
Fáradtan „ahá”-zok minden egyes szóra,
talán nekem is majd könnyebb lesz holnapra...

Fürdök, fogat mosok, aztán irány az ágy,
forgolódok kicsit, és jöhez az alvás.

Tököli Máté: Karantén

Zengenek az utcák, üresek a házak,
Nem marad bent senki, mindenki csak lázad.

Nem ezt kéne tenni, bent kéne maradni,
Meg kell ezt érteni, nem most kell nyaralni.

A nagy unalomban minden srác haját vág,
Kopasz lesz az összes, minden lány sírdogál.

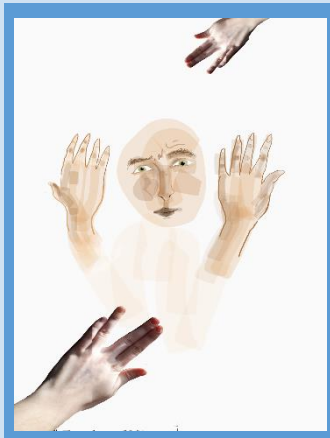
Így tettem hát én is, kopasz lett a fejem,
Amikor csak tudom, megmosom a kezem.

Jó pár hete most már, hogy együtt a család,

Mindenféle társas előkerült ma már.
Sok a szabadidő, egész nap csak játszok,
Néha már megunom, eszem egy kis fánkot.

Könnyebb a tanulás, mint az iskolában,
Nem fáj kényelmetlen padtól már a hátam.

Itt van most a vírus, nem egy, se két fajta,
"Egymás kezét fogva" túl leszünk majd rajta.

Üzenetek a ballagóknak

Bizony, értelmetlen voltam én akkor! A tetteiből kellett volna megítélnem, nem a szavaiból. Beburkolt az illatával, elborított a ragyogásával. Sosem lett volna szabad megszöknöm! Szegényes kis csalafintaságai mögött meg kellett volna éreznem gyöngéd szeretetét. Minden virág csupa ellentmondás. De én még sokkal fiatalabb voltam, semhogy szeretni tudtam volna! ”

(A. de Saint-Exupéry: *A kis herceg*)

Ferenczfi Magdolna (mat-fiz)

„Rövidesen jobban megismerhettem ezt a virágot... ....ez egy szép napon kicsírázott, magva a jó ég tudja, honnét került oda, és a kis herceg aprólékos gonddal figyelte a zsenge hajtást, amelyik semmilyen más hajtáshoz sem hasonlított... A vesszőcske növekedése azonban hamarosan abbamaradt, és a kis növény hozzákezdett a virágkészítéshez. A kis herceg szemmel kísérte, hogyan jelenik meg rajta az óriási bimbó, és sejtette, hogy csodálatos tünemény fog kibontakozni belőle.

Az Eddie, a sas (2016) című filmet ajánlom, mert példa arra, hogy nem szabad feladni, hogy érdemes küzdeni az álmainkért.

Szeretettel: *Jakus Tibor*

Márai Sándor: Ajándék

És mégis, ma is, így is,
örökké mennyit ad az élet!
Csendesen adja, két kézzel,
a reggelt és a délutánt,
az alkonyt és a csillagokat,
a fák füledt illatát,
a folyó zöld hullámát,
egy emberi szempár visszfényét,
a magányt és a lármát!
Mennyit ad, milyen gazdag vagyok,
minden napszakban,
minden pillanatban!
Ajándék ez,
csodálatos ajándék.
A földig hajolok,
úgy köszönöm meg.

Kedves Végzősök!

*Ezzel a verssel szeretnék búcsúzni és
minden jót kívánni. Sok szeretettel:*

Somodiné Nagy Ilona

Weöres Sándor: Üdvösség

Csak azért
az egyetlen napért
érdemes volt megszületnem,
amikor szeretni tudtam,
és szeretnek-e, nem kérdeztem.
Csak ennyi történt teljes életemben,
egyébkor szakadékba buktam.
Csak azért
az egyetlen napért
érdemes volt megszületnem.

Kedves Végzősök!

*Nagyobbat nem kívánhatok, mint hogy
– a fenti vers szellemében – megtanul-
jatok másokért élni.*

Szeretettel: Bodó Anna

Kedves Végzősök!

*Ez a nap, a ballagás, a Ti napotok. Egy
fontos korszak lezárása, búcsú, de
ugyanakkor valami egészen újnak a
kezdetek is. Mindenképpen ünnep, amit
meg kell élni még akkor is, ha a hely-
zetetek most rendkívüli. Legalább lélek-
ben tegyetek Márai Sándor ajánlása
szerint:*

*"Ha az ünnep elérkezik életedben, akkor
ünnepelj egészen. (...) Az ünnep az élet
rangja, felsőbb értelme. Készülj föl reá,
testben és lélekben."*

Szeretettel:

Goda Lilla Boróka

Kedves Végzősök!

Amikor a várandósságom miatt el kellett válnom a 12.a osztálytól, egy gyönyörű emlékkönyvet kaptam Tőlük. Most én küldök egy kis útravalót, nem csak ennek az osztálynak:

„Ami fél, azt el ne fogadd,
Egészet akarj és egészet adj!”
(Ady)

Bujdosné Hricisák Viktória

"Ha egy ember bizalommal halad abba az irányba, hogy álmait megvalósítsa, és olyan életet éljen, amelyet elképzelt, olyan sikeren lesz része, amelyet mindennapi óráiban nem is várt volna."

(H.D. Thoreau)

Kürtiné Ivitz Irén

Egyik kedvenc könyvem: Marlo Morgan: - Vidd hírét az igazaknak. Egy amerikai orvosnő hihetetlenül csodálatos kaland-jairól szól egy szinte ismeretlen ausztrál bennszülött törzsszel a kietlen pusztaságban. Életbölcsség és a Földünk iránti tisztelet ereje sugárzik belőle. Jó szívvel tudom ajánlani az erre fogékonyaknak.

Féderer Attila

Kedves Diákok!

Csupán egy tanévet töltöttünk el közösen, de azt elmondhatjuk, hogy ez annál intenzívebb volt. Az első órára a *Halott Pénz* zenekar egyik slágerét hoztam, annak alapján kezdtünk el ismerkedni egymással, aztán a tanórák során felfedeztük közösen, hogy a matematika mindenhol ott van, pl.: a gasztronómiában is. Ilyen volt, amikor a logaritmussal való ismerkedésnél kakaós csigát ettünk, de a tanév végén az online órákat is kipróbálhattuk.

Szeretnék egy filmet ajánlani a figyelemetekbe: *A számolás joga* – amely rengeteg dolgot érint, de többek között azt mutatja be, hogy a fegyelem, a tanulás, a kitartó munka mindig meghozza a gyümölcsét.

Kívánom Nektek, hogy találjátok meg a helyeteket az életben, valósítsátok meg az álmaitokat! Sokszor hangsúlyoztam Nektek, hogy az élethelyzetekben nagyon fontosak a részletek, és azokra nagyon figyeljetelek oda.

Nagyon jó volt együtt!

Darukáné Eszenyi Katalin

A kedves Végzősöknek, s különös tekintettel az első babitsos csoportomnak kívánok minden szépet, jót, ami az új időszakhoz szükséges!

Kedvenc írómtól adok kölcsön egy idézetet, az új kezdethez:

Ha teljes sötétség vesz körül, nem tehetsz mást, mint ülsz és vársz, hogy a szemed hozzácsokjjon. (Murakami Haruki)

Itt a mese:

Szarka Edina

Kedves Végzős!

Remélem, hogy lesz még egy pillanatot, amikor megállsz, s körbenézel az épületben. Az épületben, ami otthont ad egy világnak, amely a te világod volt, amelyben meg kellett kötnöd a magad kisebb-nagyobb kompromisszumait, ahol megtanultál csiszolni és csiszolódni, küzdeni, túrni és vágyakozni. Megtanultad, hogy a sok megírt – és a még több meg nem írt – iskolai házi feladatnál még fontosabbak az emberi leckék, amelyekkel itt szembesültél: ezeket pedig az élet könyörtelenül számon kéri. Már te is tudod: új kezdet előtt állsz. Sok erőt, megélt pillanatot kívánok Neked.

Jaksa Annamária

Kedves Diákok!

Az idei búcsúzásban elveszett a meghittség: az iskolaiújságon keresztül tesszük meg. A személyesség viszont így is átmegy.

Többször hallottátok tőlem, hogy az a legfontosabb, hogy megtaláld a te utadat az életben. Figyelj a belső történéseidre, mire rezonálsz, mi okoz örömet, miben érzed azt, hogy alkothatsz. Mindig állj bele azokba az eseményekbe is, ami nem a te elképzelésed szerint alakul, de kikerülni nem lehet! Élj ezekkel a pillanatokkal is, mert különleges dolgokra tanítanak, különleges képességeidet hozhatják elő! S bár sokszor lehetünk dühösek valakire vagy valamire, amire nagyon kézenfekvő reakció a visszazólás, a bosszú, de azt tudd, hogy ez sehova nem vezet. Így inkább azt keresd, hogyan tudsz ebben is előre- vagy önmagadba tekinteni. Ezek a belső történéseink, de ezekből cselekszünk. Az emberi cselekvések mozgatórugója az adás, az ajándékozás. Bízom benne, hogy a 4 év során nem csak a matematika tudományát tudtam átadni nektek, hanem valamit ebből az emberi attitűdből is.

Kívánom nektek, hogy az álmaitek megvalósításában legyetek kitartóak! Mondhatnám: legyetek sikeresek! A siker kulcsa bennetek van! De nem marketinges sikerre gondolok, hanem olyan sikerre, ami mögött teljesítmény van, és amelyet egy kisebb közösség vagy a társadalom befogad. És képzeljétek el, a sikernek is vannak törvényei, mely leírható képlettel. A ballagótarisznyátokba nagyon szívesen becsúsztatnám Barabási Albert László: A képlet című könyvét, melyben a siker törvényeit nagyon magával ragadó történeteken keresztül tárja elének.

Müller Anna

Kedves 2020a,2020c,2020d!

Nekem biztos, hogy az első meghatározó élmény a Gólytábor lufis tömege, amikor az első helyfoglaló játékon eleinte ódzkodva, aztán egyre lelkesebben mindenki ráérez arra, hogy ez nem az a hely... Itt nem arról szólnak a percek, hogy szívassák az embert, hogy ücsörögjünk egy napot, hanem valami másról... És ez a más – legyen akár Arthur király legendáriuma, akár a Sárkányok viking barátainak faluja – óráról órára, napról napra halad a Babits felé.

A Babits, mely nem is biztos, hogy a tanulásról fog eszetekbe jutni, hanem a barátságokról, a countrykről, a közös táncokról a suliban vagy éppen a szalagavatón.

Furcsa évet kaptunk az élettől. Kívánom: minél simábban, minél sikeresebben éljük túl, és emlékezzünk a négy, illetve nyolc év legszebb pillanataira.

Marton Sándor

Kedves Végzősök!

Tiszta szívből sajnálom, hogy a mai napon nem lehetek veletek, és nem tudok úgy elköszönni tőletek, ahogy szerettem volna. Megannyi közösen végigdolgozott óra, sőt év után most nem tudjuk közösen megélni a búcsú egyszerre szép és fájdalmas pillanatait, nem tudnak élőben elhangozni az utolsó biztató gondolatok, útmutatások az érettségi vizsgával meg a "nagybetűs élettel" kapcsolatban...

De ha már így hozta a sors, ezen az úton kívánok Nektek sok szerencsét az érettségihez, meg minden jót és sok boldogságot mindenhez, ami ezután következik! Kívánom, hogy mind választott hivatásotokban, mind a magánéletben leljetek nagyon sok örömet! Ha megengeditek, útravalóként megosztanék veletek egy idézetet Márai Sándortól:

"Utolsó leheletemmel is köszönöm a sorsnak, hogy ember voltam és az értelem egy szikrája világított az én homályos lelkemben is. Láttam a földet, az eget, az évszakokat. Megismertem a szerelmet, a valóság töredékeit, a vágyakat és a csalódásokat. A földön éltem és lassan felderültem. Egy napon meghalok: s ez is milyen csodálatosan rendjén való és egyszerű! Történhetett velem más, jobb, nagyszerűbb? Nem történhetett. Megéltem a legtöbbet és a legnagyobb szerűbbet, az emberi sorsot. Más és jobb nem is történhetett velem."

Szóval lássatok, örüljetek, csalódjatok, éljetek! Jó utat Nektek!

Balázs Gábor

Igazgatói beszéd

Kedves Ballagó Diákok!

Talán soha nem volt még ilyen nehéz és kihívó feladat elbúcsúztatni a végzős évfolyamot. Az előző években a ballagó diákok itt álltak velem szemben, virágcsokorral kezükben, tarisznájukkal vállukon, szemükben a boldog, az elmúlt évek legszebb emlékeit felidéző ragyogással. Egymás vállát fogva sétáltak végig az iskola folyosóján, egy-egy pillantással elköszönve a kedvenc helyektől, búcsút véve az alsós diáktársaktól, tanáraiktól, az iskola dolgozóitól, rögzítve mindazon mozzanatokot, melyeket évek múlva is könnyű lesz azonnal felidézni.

Bár a mostani helyzet abszurd, már-már szürreális, kívánom, tegyétek meg ezt jelen helyzetben is. Csukjátok be szemetek, és tegyétek virtuális sétát az iskolában, felidézve a kellemes – de talán még a történetük idején kellemetlen, és később előjelet váltó – pillanatokot is, melyek a 8 vagy 4 év alatt keletkeztek.

Higgyétek el, páratlan évfolyam vagytok, és ha áttekintitek az itt töltött évek eseményeit, biztosan egyetértetek ezzel. A 12.A osztály életében a nyolc év alatt sosem volt egy B osztály vele párhuzamosan, az ő érkezésük a Babitsba már akkor is rendhagyó esemény volt. Szerencsére a nagygymnáziumi évek kezdetén jöttek a diáktársak a C és D osztályok személyében, és így lett teljes az évfolyam.

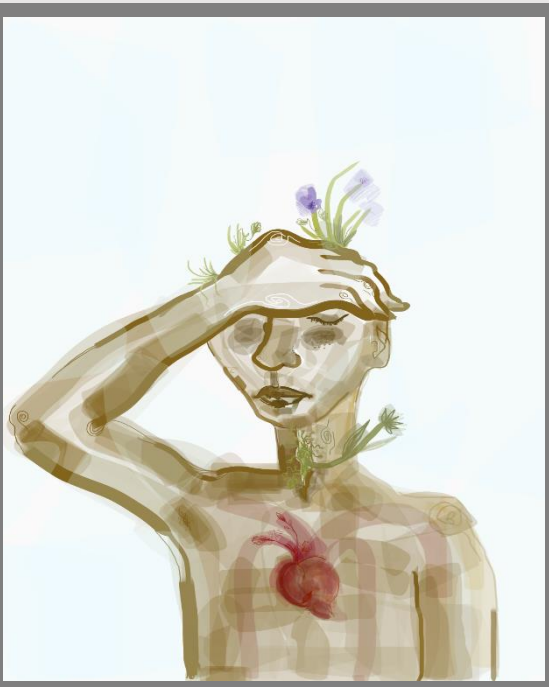
S most, ha képzeletbeli sétátok alkalmával visszagondoltok, talán azt érzitek, túl hamar lett vége, túl gyorsan eltelt a középiskolai élet. Mennyi mindent

szerettetek volna még megvalósítani, kipróbálni, átélni, talán épp az utolsó hetekben! Ez most egészen másként, sajátosan szomorú, ugyanakkor vélhetően felejthetetlen események mentén alakult.

Hiszem azt, hogy mindennek oka van, és az adott helyzetben – a sablonos és néha konformista szemléletet túllépve – kell megmutatni, mire vagyunk képesek.

Benjamin Franklin mondta: „*Ami fáj, az nevel. Ez az oka annak, hogy a bölcs emberek megtanulják, hogy a problémáktól nem rettegni kell, ellenkezőleg, örömmel kell fogadni őket.*”

Gyorsan kellett elválnunk a szó fizikai értelmében, de az elmúlt hetek alatt mégsem voltunk távol egymástól. Ebben a rendkívüli helyzetben az első pillanattól kezdve kapaszkodtunk egymásba, és ez

adott erőt ahhoz, hogy együtt fejezzük be azt a munkát, melyet 4 vagy 8 éve elkezdtünk. Mert nagy tervekkel érkeztek az iskolába, s most is így tekintetek, így kell tekintetek a jövőre a folytatás előtt.

Talán még nem állt össze a nagy kép, talán még nem látjátok, mivégre volt a sok munka, tanulás, vajon mire volt jó az a sok próbatétel, vizsga, kihívás. Azt gondolom, ez természetes. Kell még jó néhány év, mire igazán érezni fogjátok a valódi értékét annak, amit az iskolában kaptatok.

Tanáraitokkal mindig azon dolgoztunk, hogy a világ megértését könnyítő lehetőségeket mutassuk meg nektek. Nyissuk ki azokat az ajtókat, ahová az utatok vezet, és adjunk meg minden tudást, amit majd használni tudtok a későbbiekben. Reméljük, ez a hitünk és erőfeszítésünk beigazolódik, s számotokra is bizonyossá válik, hogy megérte a sok befektetett munka.

Most elérkeztetek az utolsó megmértetéshez. Rendkívüli módon, különleges körülmények között tehetitek ezt meg. Páratlan évfolyam vagytok! Így is helytálltok majd, sőt épp ezért lesztek nagyon büszkék magatokra, arra, amit képesek voltatok megtenni még ilyen nehéz helyzetben is. Azok lesznek a szüleitek is, akik ezeket az éveket végig mellettetek töltötték, támogattak titeket terveitek megvalósításában.

Amikor a virtuális sétátok végére értek, keressétek meg azokat az embereket, akik segítségével idáig eljutottatok, és köszönjétek meg, hogy minden körülmények között ott voltak mellettetek.

Az ittléteket nem múlt el nyomtalanul.

Sokat adtatok ti is az iskola életéhez,

értékeihez és szellemiségéhez.

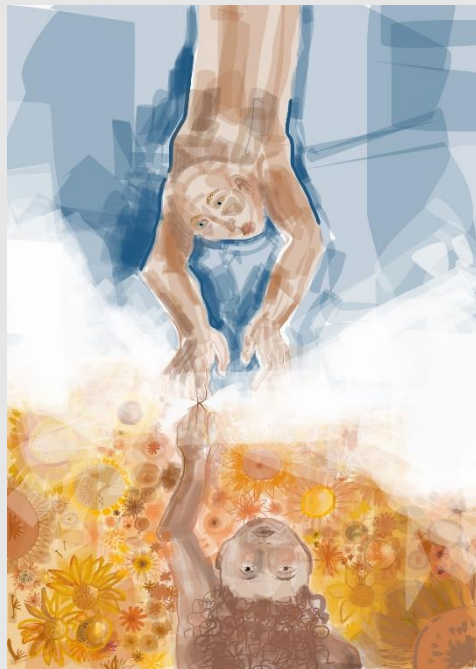
Hagyományosan a ballagási ünnepségen szoktuk jutalmazni a legkiemelkedőbb teljesítményt nyújtó diákjainkat, példaként állítva munkájukat az alsóévesek számára. Nos, ezt a pillanatot sem tudjuk most együtt átélni, de tudom, hogy lesz alkalmam átadni majd a díjakat, elismerő okleveleket, ha máskor nem is, a következő tanév megnyitásakor.

Emlékeztetek: a szalagavatón a kötődésről, a hagyományok erejéről tettem említést. Hiszek bennük most is, és ezért fontos, hogy velünk legyetek a szeptemberi tanévnyitó ünnepségen, melyre szeretettel meghívunk benneteket.

Szeretettel kívánom, hogy sikeres érettségit tegyetek. Ezért dolgoztunk oly sokat.

Váltsátok valóra álmaitokat, legyetek sikeres, boldog emberek.

Sóstói Gáborné

12.a

A 12.a ballagási beszéde

Történetünk egy oktatásügyi rendelettel kezdődött, melynek értelmében a Babits Mihály Gimnázium 2012-ben egyetlenegy 5. osztályt indíthatott. Ezen kiváltságos és átlagon felüli 33 tanuló lettünk mi, és alkottuk meg a különleges és évfolyamunkon páratlan osztályt.

Jó visszaemlékeznünk a gólyatáborra, amikor Artúr király lovagjaiként csatlakoztunk a kerekasztalhoz, vagy éppen a gólyaavatás előtti hercegnős és roppantul kellemetlen táncunkra az egész iskola előtt. Antal Tanárnőre, ahogya a kezdetektől fogva a szárnyai alá vett. Kürti Tanárnő matekóráira, ahol úgy megtanultuk a definíciókat, hogy mai napig, ha álmunkból keltenek is, emlékszünk rá. Hricisák Tanárnő drámaóráira, s arra, mikor becsengő után egy kis tornával verte ki szemünkből az álmot. A néptáncórákra Lunczer Tanárnővel, majd arra is, mikor később rájöttünk, hogy a Tanárnő látótere se 360 fokos, és olykor nyugodtan pihenhetünk a gyakorlatok közben. Az informatikaórákra Pál Istvánné Tanárnővel (Pali nénivel), mikor megtanultuk, hogy funkcionális analfabéták vagyunk, és ha se az ajtón, se az ablakon nem tudunk kijutni, akkor ott van a kémény, hogy kimásszunk. Arra az időre, mikor Kósa Tanárnő még manócskáknak hívott, és mikor Csóka Tanárnő a legjobb hangú osztálynak titulált minket. A bioszórákra Szizsuval, mikor minden biológiai folyamatot valamilyen jellegzetes hanghatás kísért.

Öröm visszaemlékezni rá, mikor megkaptuk a pontossági verseny oklevelét, bár akkor még nem is sejtettük, hogy az út innen már csak lefelé vezet... Hatalmas élvezetek voltak Kőrösi Tanárnővel a megrendezett viták, mikor az egész osztály lelkesen szakadt kétfelé, és hivatalosan is felemelhettük a hangunkat. Nem fogjuk elfelejteni Kövesdi Tanár Úr fizikaóráit, mikor még az is figyelt, akit teljesen hidegen hagyott a téma. Örök címként ragyog a "tehetséges diák" jelző szívünkön annak ellenére, hogy hamar elhatárolódtunk a kémia-tól. Fontos továbbá megjegyezni, hogy osztályunk szívéhez mindig is a történelem állt a legközelebb, s ebből kiváltképpen mindig remekeltünk.

Babitsos éveinkben nagy forduló-pontot jelentett a 9.-es tanév. Megérkeztek vetélytársaink, akik egy egész évig nem is nagyon tudtak létezésükről. Ugyanakkor nyílt ki a csipánk, és kezdtük el a züllött középiskolás éveinket. Volt olyan, amikor valaki becsöngőkor ért a terembe, s néha még az is előfordult, hogy valaki kicsit többet késett. A kisépület világából átköltöztünk a nagybetűs Nagyépületbe. Eszméletlenül nagy dolog volt. Elkezdődtek a házfeladathiányok, s volt merszünk pár dolgozat elhalasztását kérni tanárainktól. (Erről az utókor semmiképp ne vegyen példát!)

Osztálykirándulásaink időtartamában is változó tendenciát figyelhetünk meg. Egynapossal kezdtük, de volt

12.a

háromnapos is, míg végül egyetlen délelőtti redukálódott az osztálykirándulás. Kezeink meg vannak kötve, s a cenzúrán nem menne át egyéb anekdotázás, így ezen élmények csak köztünk élhetnek tovább.

Minden dolgot, vizsga, felelés, puskázás, sírás, nevetés mellett azonban vannak dolgok, amik nagyon is hiányozni fognak. Hiányozni fog Marcsi néni és Marci bácsi, a büfés pogácsáért folytatott harcok. István bá és András bácsi, a lukasórák kiszökések. Jaksa Tanárnő őszinte kérdései, hogy "hogyan vagyunk". Ácsi néni odavetett, de annál kedvesebb „pá”-i. BG „játékiból” feltett utolsó kérdései a felelet végén. Bodó Tanárnő lelkesítő magyarázatjai, amikor sikerült azt a költőt is megszeretni, akit nem kedveltünk. Barina Tanárnő hosszú levezetései a táblánál, és a kérdése, hogy hol veszünk el. Hiányozni fog Sóstói Tanárnő „spáros” nyelve és a túrórudik. A színpadon üldögélés szünetekben. A spanyolórak eszmefuttatásai az életről Ódor Tanárnővel, és a német ragozás és memóriatermek a maguk szépségével Kolberg Tanárnő óráin. A közös „vanszörtonsömen” és az igazi énekkarok. A táncpróbák Évivel, és maga a szalagavató az összes bakijával együtt. Hiányozni fog az orvosi szobában való indokolatlanul hosszú, de mégis halaszthatatlan elidőzés, a lecsalt iskolakörök. A kirobbanó beszélgetések dolgozatírás közben, mikor a tanárok nem figyeltek. Hiányozni fog Erdély, amikor rájöttünk, hogy valójában mi vagyunk a szegény gyerekek, akiket elvittek egy igazi luxusutazásra.

Hosszú utat jártunk be, 8 évet.

Amilyen különlegesen kezd-

tük, olyan különlegesen ér véget. Ez egy ilyen osztály, nem is mi lennénk... Az évek alatt egyre jobban megismertük egymást, és most realizálhatjuk igazán, hogy soha többet nem lesz közös óránk. Azért mégiscsak hiányozni fog.

*Megyünk im már, hogyne mennénk,
Kedvesek ám a betűk.*

*De most azért óvodásként,
Mégis könnyes a szemünk.*

Antal Katinka, Horosz Kata

12.a

12.a

		Osztályfőnök:	
		Antal Erika	
		Antal Katinka	
		Baranyai Laura	
		Bíró Adrienn	
		Bognár Miklós	
		Endrei Tamás	
		Gyimesi Anna	
		Hegyessy Borbála	
		Hetényi Levente	
		Horosz Kata	
		Jákli Zsófia Anna	
		Kaló Petra	
		Kliszek Viktória	
		Komlós Levente	
		Marton Balázs	
		Neirabi Nede Fanni	
		Pánczél Ilona	
		Pintér Orsolya	
		Pop Norbert	
		Réthy Lilla	
		Rezner Zsófi	
		Sándor Zsombor	
		Sápi Luca	
		Szabó Marcell	
		Szalay Eszter	
		Tóth Jázmin	
		Tóth Viktória	
		Veres Laura	

Kedves Végzősök!

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy az iskola diákjainak a nevében soraimon keresztül én búcsúzhatok Tőletek.

Babitsos utatok, amelyre négy vagy nyolc évvel ezelőtt léptetek, most – sajnos ilyen egyedülálló, nehéz és nem szokványos körülmények között – a végéhez közeledik.

Amikor erre az útra léptetek, bizonyára telve voltatok álmokkal, vágyakkal és tervekkel, melyeket vagy véghezvittetek, vagy az élet keresztülhúzta a számításaitokat. Most ugyanígy, álmokkal, vágyakkal és tervekkel vagytok teli a későbbi életeitekkel kapcsolatban. Szívből remélem, reméljük, hogy sikeresen teljesíteni tudjátok ezeket a célokat, álmokat, és úgy élhettek majd, ahogyan valóban szeretnétek.

Magam is tudom, hogy Számotokra is mekkora erőfeszítésekbe kerültek az elmúlt évek. Az unalomig ismételt feladatok, a sokadik beadandó és felelés, még egy nyolcadik óra, vagy egy újabb témazáró. Hétről hétre nehezebb és nehezebb ezekre nem csak felkészülni, hanem jókedvűen iskolába járni, vagy csak lélekben is ott lenni az órákon. Hiszem, hogy megérté meghozni ezeket az áldozatokat, és a későbbiekben kamatoztatni is tudjátok majd azokat; remélem, hogy nem volt hiábavaló, és a jövőben könnyebb szívvel gondoltok majd ezekre az évekre.

Ellenben ez az időszak most véget ért. Nem halljátok többet a csengőt, nem idegeskedtek többet a szünetekben a következő órai dolgozat miatt. Másra kerül innentől a hangsúly az életetekben.

Sokkal hosszabb és rögzesebb útra léptek. Néhányotok továbbtanul, néhányotoknak pedig más tervei vannak a következő évekre.

Bárhogy is, a lényeg nem ezen van, hanem azon, hogy most kiléptek egy új világba, és magatokra veszitek a felnőtt lét minden felelősségét.

Vár rátok a Nagybetűs Élet!

Mondhatni nehéz szívvel írtam ezeket a sorokat, hiszen sokatokat ismerem, sőt néhányotokhoz szép emlékek is fűznek, és ezzel nem vagyok egyedül. Ezekről az emlékektől lesz furcsa az új tanév szeptembere, nem csak nekem, hanem sok évfolyamtársamnak is. Nem fogunk Titeket látni a folyosón, nem köszönünk egymásnak a sulis előtt, nem beszélgetünk többet tanítás után. De ugyanezek az emlékek azok, amelyek a „ballagásotok” után is összefűznek majd Bennünket.

Köszönünk Nektek mindent, és kívánunk nagyon sok sikert és örömet az elkövetkezendőekben!

Martonosi Patrik

12.c

Kedves Végzős Diákjaim!

Furcsa hangulatban kezdtem írni ezt a búcsúztatót. Néztem az üres monitort, képek villantak fel, emlékek és gondolatok. Sok minden kavargok bennem, mit is mondhatnék nektek, mit is írok.

Hagyományosan az osztályfőnök a ballagás előtt egy utolsó osztályfőnöki órán búcsúzik a diákjaitól. Ez most nem lehet, így marad a monitor, és hogy ideképzelvek magam elé Titeket.

Másfél hónappal ezelőtt még arról beszélgettünk, hogyan legyen a ballagás, hol legyen a bankett, hogyan szervezzük a szóbeli érettségire a szülőket. Arra igyekeztem készíteni Titeket, hogy bátran gyertek az érettségire, magabiztosan, hangosan feleljetek, és ezért tartottam az előkészítőt, ezért voltam durcás, amikor soha nem jöttetek.

Aztán jött egy pénteki nap, délelőtt meghozták a tablót az iskolába, boldog voltam, együtt örültünk neki, tervezgettünk, majd hazamentünk, és megváltozott minden. Igyekeztem, amennyire erőmből és lehetőségeimből telt, továbbra is mellettetek állni, segíteni Titeket abban, hogy ebben a hirtelen feje tetejére állt világban mégis megtaláljátok a helyeteket, a biztos fogódzókat. Csak bízhatok abban, hogy valamennyire sikerült.

Most pedig itt állunk, egy furcsa ballagás, furcsa búcsúzás előtt. Az ilyen alkalmak megelők arra, hogy megálljunk, visszatekintsünk, elmerengjünk az elmúlt időkhöz, és erő gyűjtsünk a továbblépéshez.

Az üres monitor előtt ülve eszembe jutott az elmúlt négy év mennyi emléke. Osztályfőnökként csak az utolsó évben egyengethettem az utatokat – köszönöm Frontóné Szigeti Zsuzsanna tanárnőnek a három évet, amikor ő terelt Titeket, jó munkát végeztetek együtt. Ebből az időszakból kiemelkedik néhány emlék: a 9. év végén a szülőknél tartott dráma-bemutató délutánja, az osztálykirándulás Szentendrére, a beszélgetések, az utolsó órák karácsonykor, év végén.

Az idei év nagyon sok megható pillanatot hozott számomra. Köszönöm a szalagavatót, az osztálykarácsonyt, valószínűleg sokáig fogok emlékezni ezekre az eseményekre. Nagyon örültem a beszélgetéseknek, amikor a továbbtanulási terveitekről, olykor az élet egyéb nagy kérdéseiről is valóban őszintén tudtunk beszélgetni.

Köszönöm a szüneti spontán beszélgetéseket, a mosolyokat, a vidámságokat, figyelmeteket. Köszönöm az emberi gesztusaitokat, amikor megkérdeztétek, hogyan vagyok, amikor aggódtatok a hiányzásom idején. Higgyétek el, sokat jelentett akkor is, sokat jelent most is.

Most pedig itt állunk, és arra biztatnám Titeket, hogy megőrizve emlékezetekben ezeket az éveket, megerősödve az utolsó hetek kihívásaitól nézzetek előre, bízzatok a jövőben. Nem ígérhetem, hogy semmi gond, problémával nem kerültek majd szembe az életetekben. De Ti most megtanultatok szembe nézni a gondokkal, és erősebben kerültek ki belőle.

12.c

Büszkék lehettek magatokra, mert emelt fővel végigcsináltátok ezt az utolsó időszakot, és így léptek át a felnőtt-létbe.

Az egyik kedvenc íróm Jerzy Andrzejewski, és a *Már rád tört a vég* című regényében olvasható az egyik kedvenc idézetem: „... a múlt jövővé alakul át, és az elmúlt percek csak azok nem veszítik el, akiknek arca a jövő felé fordul”.

Forduljatok tehát arccal a jövő felé, és a múlt emlékeivel felvértezve építsétek a magatok útját, a magatok jövőjét. Hogy mit is tartogat? Lehet, hogy az a jó, hogy nem tudjuk.

Azt kívánom, hogy sikeresek és boldogok legyetek, tudjatok örülni minden apróságnak és nagy dolognak, vegyétek észre a szépséget magatok mellett. Legyen mindig mellettetek valaki, akivel segíthetitek egymást, akire támaszkodhattok, és olyan is, akinek adhattok, akinek ti jelentitek a támaszt! Merjeteek segítséget kérni a nehéz pillanatokban, és vegyétek észre azt, ha valaki segítségre szorul mellettetek! Merjeteek örülni, játszani, önfeledten bolondozni! Örizzétek meg magatokban a gyermeket, aki rá tud csodálkozni a világra!

Végül pedig azt kívánom, hogy még ebben az évben találkozassunk, és a beígért bográcsozás során önfeledten tudjunk örülni egymásnak. ☺

Sok szeretettel gondolok Rátok.

Tisztelt Tanáraink,
kedves Diáktársaink!

Kezdhethetném egy olyan klisészerű mondatdal, mint hogy „ez az a nap, amire mindig is vártunk”. És hazudnék? Nos, a válasz korántsem olyan egyszerű, mint amilyennek tűnik.

Négy évig nyújtott oltalmazó biztonságot számunkra a Babits Mihály Gimnázium, és most nehezebb a búcsú, mint azt valaha is gondoltuk volna.

Mára már csak emlékfoszlányként él bennünk az a pillanat, amikor felvételt nyertünk ide, s volt, ki ezt a hírt kitörő boldogsággal, míg mások megkönnyebbüléssel fogadták. Az ikola megnyitotta előttünk kapuit.

Mi, a leendő 9.c sem voltunk rest: azonnal felvettük egymással a kapcsolatot. Hihetetlen gyorsasággal szövődtek barátságok, és az első találkozó után már biztosak voltunk benne: fantasztikus négy évnek nézünk elébe!

2016 augusztusában csillogó szemmel érkezünk a Velencei-tónál rendezett gólyatáborba, és elkezdjük beszívni mindazt a kedvességet és törődést, amit az akkori felsőbbévesektől és a tanároktól kaptunk. Megismerkedtünk osztályfőnökünkkel, Frontóné Szigeti Zsuzsanna tanárnővel - akinek személyében egy igen humoros és törődő embert ismertünk meg -, s kis csapatunk kezdett összekovácsolódni. A reggeli közös táncok, a délutáni osztályfoglalkozások, vetélkedők, és nem utolsósorban egymás vizesflakonokkal való fröcskölése elősegítették kötelékünk megerősödését.

Am a mókának vége szakadt, szeptemberben az iskolában köszöntöttük újra egymást. Kezdődött a munka, és

Ballagás 2020

Honti
Mária

12.c

őszintén szólva nem volt egyszerű, de most mégis itt állunk jövőbe tekintő, könnybe lábadt szemekkel.

A búcsú sosem könnyű... nem csak az iskolától, de a hozzá fűződő emlékektől, a tanulóktól, tanárainktól és egymástól is el kell köszönnünk. Fontos azonban emlékeznünk arra, hogy a búcsú nem azonos a felejtéssel, hiszen minden pillanatot megőrizzük a szívünkben a gólyabáltól elkezdve a szaktáborokon, a mindennapi megmérettetésekben, a szalagavatón és annak afterpartyján át egészen az utolsó együtt töltött percekig. Mindent.

Köszönettel tartozunk egymásnak, amiért ha nem is mindennap, de az esetek nagy többségében igyekeztünk vicces, vagány és különleges osztály lenni – ezt, úgy gondolom, sikerült is teljesítenünk.

Köszönetet kell mondanunk Honti Mária tanárnőnek, aki az itt töltött első három évben osztályfőnök-helyettesként terelgetett minket, majd az utolsó évben osztályfőnökként, szárnyai alá véve, a felnőtté válás rögzös útján kísérte végig az osztályt. Minden tanácsáért, kedves szaváért és szeretetteljes pillantásáért hálásak vagyunk, no meg a magyartudásért, ami átsegít majd minket az érettségire.

Tanárainknak szintúgy köszönettel tartozunk, akik néha ugyan szigorral és dorgáló szavakkal, de mindvégig szeretettel, lelkiismeretes munkával, már-már végtelen türelemmel és támogatással vezettek minket, és juttattak el oda, ahol most vagyunk.

De legnagyobb érdem a szüleinké, akiknek támogatása, szeretete és gondoskodása nélkül nem hiszem, hogy valaha képesek lettünk volna egészséges,

magabiztos és boldog felnőtté válni.

Úgy gondolom, hogy a teljes 12.c osztály nevében mondhatom, hogy csakis jó emlékekkel fogunk innen elballagni, és szívünkben mindig helyet fog kapni ez az iskola.

Az életünk itt még nem áll meg, csak most fog igazán elkezdődni. Mindazt a tudást és életfilozófiát, amit itt tanultunk, továbbvisszük, akárhova megyünk, legyen az egy iroda, egy műterem, egy kórház vagy akár egy másik ország; a lényeg, hogy a Babits Mihály Gimnázium végigkísér majd utunkon, bármerre is sodorjon minket az élet.

Hogy hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez az a nap, amelyre mindig is vártunk, és örökké emlékezni fogunk rá? Nem. Egy pillanatig sem lenne hazugság; a búcsú fájdalmas, de ugyanakkor kezdetet vesz egy új, napnál is fényesebben ragyogó korszak, amit úgy hívnak: Felnőttkor.

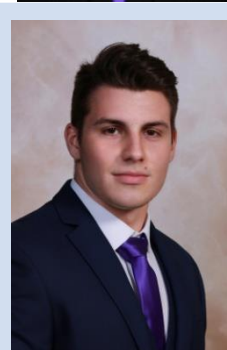
Kedvenc Ibsen-idézetemmel köszönök el:

*„Gyönyörű, ha valaki maga előtt célt lát,
S azt meg is valósítja tűzön-vízen át.”*

Horváth Viktória

12.c

Osztályfőnök:
Honti Mária
Árvai Márk Tamás
Bálint Virág Hanna
Biczó Győző Balázs
Bondár Imre Kristóf
Csépan Petra
Drótos Gábor
Enyedi Bence
Erdmann Zsóka

Farkas-Fotiu Anna
Ferenci Boróka
Földi Ákos Zsolt
Geluh Barbara
Hadadi Kristóf
Horváth Viktória
Juhász Krisztián
Kokas Benedek
Kovács Gergely
Botond

Láng Máté
Magyary Eszter
Ocskó-Sós Bíborka
Perencsei Kristóf
Sámson Bálint
Schlitt Kamilla
Sneider Dániel
Szabó Patrik József
Széles Katalin
Szentesi Sára
Szilágyi Nimród

12.d

Kedves
végzős Diákok!

Első nap, mikor átléptek az iskola kapuját, nem gondoltátok, hogy ily módon fog végződni...

A gólyatáborban kialakult barátságok, melyek megmaradtak

egészen az érettségiig.

Segítettetek egymásnak a tanulásban, építettétek a közösségeket. Rengeteg iskolai programban vettetek részt, melyek szervezésében sokan kivettétek részeteket. Veletek együtt volt olyan színes a Babits.

Másfél hónappal ezelőtt olyan történt, amiről korábban még álmodni sem mertetek. Hirtelen bezártak az iskolák kapui, az osztályközösség a virtuális térbe került. Minden más lett: a tanulás, az érettségire készülés, a baráti beszélgetések.

Bízunk benne, hogy a járványnál erősebbek az emberi kapcsolatok, és hamarosan hagyományos módon tudunk – méltó módon – elbúcsúzni egymástól.

Kívánom, hogy mindenki elérje célját, sikeres legyen a nagybetűs életben.

Üdvözöllek Titeket a felnőtt világában!

**Lakihegyi
György**

A 12.d ballagási beszéde

Szépség. Öröm. Szerelem. Költészet. Nevetés... Ezekért élünk. Az apró felfele görbülő ajkakért, amik nyomán mi is elmosolyodunk. Ahogy a padban ülve halljuk a mellettünk ülőből feltörő nevetést, és tudjuk, hogy mi sem vagyunk képesek visszatartani. A percek, amikért élünk és éltünk; most mégis mindenki otthon van, és egy sivár képernyőn bámulja a világot. Nem lehet mást mondani, ez jutott nekünk, a Babits 2020-ban érettségiző évfolyamának.

Négy évet szavakba tömöríteni hogy lehet? Most itt ülök és gondolkodom, hogy mégis életem utolsó négy évét, az éveket, amikor a fiatalok leginkább élnek, hogyan sűrítsem össze egy oldalba. Azon tűnődöm, hogy a szomorút vagy a boldogot írjam-e meg. Thomas Shelby azt felelné, hogy a szomorút, de nem hiszem, hogy van a kettő egymás nélkül. Ahogy izgalom is csak unalmas percek után következhet, a tesi is üdítőbb egy biosz után.

Emlékszem az első óráim előtti perceimre. Nem voltam sem gólyatáborban, sem az első néhány tanítási napon. Bemegyek a terembe, néhány korábbról ismert barát-nak köszönök, majd teljesen véletlenszerűen megkérdezem három sráctól, hogy mi volt a házi. „Volt házi?” – összesúgnak. – „Hisz mi nem csináltunk olyat!” – Nevettem. Jóízűen nevettem, mert tudtam, jó helyen vagyok. Ez az én osztályom. Ez a 12. d.

Most leírhatnám, hogy köszönöm az összes tanárnak, akik nehezé tettek életünket a saját érdekünkben, és mindenkinek az osztályból, hogy köszönöm a

12.d

segítséget, de nem fogom. Mert úgyis az érettségi jelenti a köszönetet mindenkinek. Az, hogy egyetemre megyünk. Esetleg dolgozni. Ki, a világba. És elveszünk egy darabig, hogy aztán megtalálva önmagunk, felépítsük a saját világunkat, ahogy nekünk azt megtanították.

Hogy őszinte legyek, nagyon küzdök ezzel a feladattal. Hónapok óta iskolában sem voltam, többekkel nem is beszéltem azóta. Nem tudom, hogy írhatnék mindenki nevében, és emiatt nem is fogok mások nevében betűket vénsni a papírra.

Elmondom az érzéseimet, és abban a hitben ringatom magam, hogy a többiek is így éreznek az osztályban. Aki azt mondja, hogy nem, csak remélem, hogy talán nem ismeri fel az érzést.

Az utolsó héten, mikor még iskolába jártunk, senki sem gondolta, hogy az lesz az utolsó. *Utolsó.* Nem tudom annyira kiemelni ezt a szót, amennyire kellene. Csak annyit kérdezek, hogy belegondolt-e valaki, milyen 18-19 évesen, már, mondhatni, felnőttként – a középiskola után – elveszettnek lenni, mert ami eddig „kötelező” volt, már nem az? Felfogta-e bárki is e pár egyedül töltött hét alatt, hogy nem megyünk vissza oda tanulni? Mert ahogy a halottaktól szokás, úgy én is búcsút akartam venni az iskolától. A fehér falaktól, a zöld oszlopoktól, a tablóktól, amiken sokat nevettünk, ha egy ismerős arc felbukkant rajtuk, és végső soron az emberektől. A több száz embertől, legyen az diák, tanár vagy takarító, mert akár-mennyire végzi vagy nem mindenki a feladatát, ez egy intézmény, aminek ha egyetlen fogaskereke nin-

csen a helyén, akkor nem működik. És most nem működik, noha nem rajtuk és rajtunk múlik, de ami szörnyűbb, hogy amíg én a Babits Mihály Gimnázium tanulója vagyok, már nem is fog működni. Olyan ez, mint amikor az ember befejezi a kedvenc könyvét, sorozatát, filmjét. A szívében támad egy üresség, amit úgy érez, nem tud majd mivel pótolni.

Bárcsak szóban fejezhetném ki az érzéseimet az iskolának! Bárcsak öltönyben lennének a férfiak, matrózblúzban és kosztümben a hölgyek...

Biztos vagyok benne, hogy ezekben a percekben más is érzi azt a lélekben támadt űrt, hogy megszűnt, amit eddig az iskola nyújtott, az a szilárd talaj és biztos támasz, ami a Babits volt. Mintha a nap lebukott volna a horizont mögé, és nem tudjuk, hogy mikor kel fel újra. Legyen az a munkahely az embernek, a tanulás helyszíne vagy bármi egyéb.

Azoknak, akik visszatérnek a zöld oszlopok és fehér falak rengetegébe, csak kitartást tudok kívánni, azonban a végzős évfolyamnak, akik feltehetőleg többé nem térnek vissza tanulóként az iskolába, sok sikert! A nevükben hálás csókokat küldök a négy évnyi közös „szenvedésért”, és a fájdalmas percekre legyen gyógyír az érettségink!

Szervusz, Babits-élet!

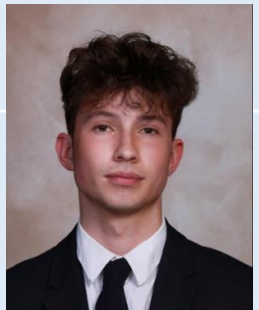
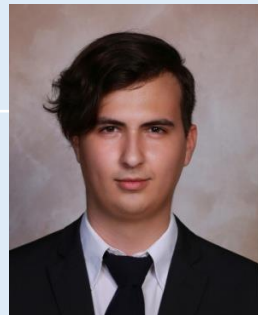
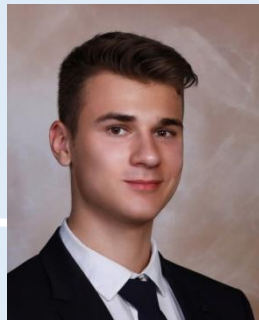
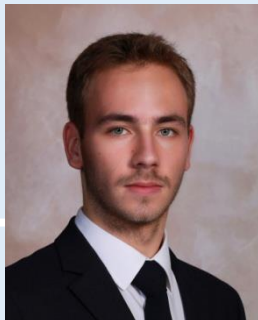
Szól ez az iskolának, a tanulóknak és a tanároknak is, mert a közösen átélt élmények után nem fogom a *családtagokat* magázni...

Csapó Krisztián

12.d

Rideg Vilmos Dániel
Somogyi-Hay Gábor
Szabó Beatrix
Szabó Bianka

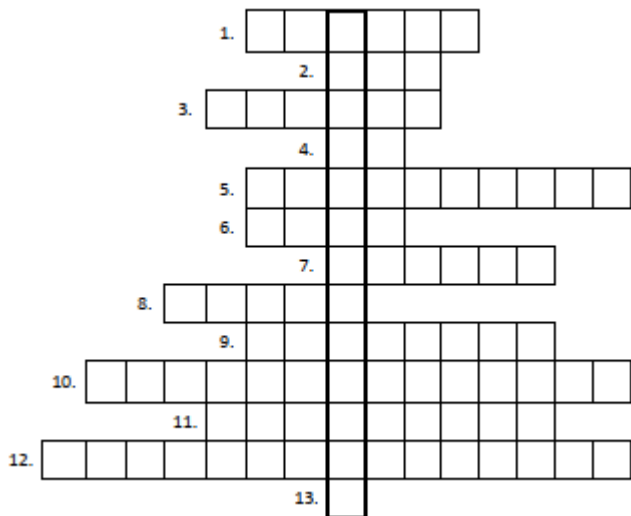
Szöllösi Boldizsár
Tóbel Szonja
Tóth Kristóf Sámuel
Varga Zoltán

Osztályfőnök:
Lakihegyi György
Balogh Blanka Zoé
Botka Ágnes
Czinszky Fanni
Csapó Krisztián
Cseh Márton
Demők Csilla
Dömel Máté
Gergály Vivien
Gerő Nóra
Gollob Hanna
Hinfner Zsófia Adél
Horváth Imre Sándor
Imri Szilvia
Kálmán Sára
Katona Réka Borbála
Kocsis Rebeka
Kovács Bertalan
Magyar Máté Róbert
Nemoda Balázs
Nyitrai Zoltán
Pallagi Shawnuacy
Póti Fanni

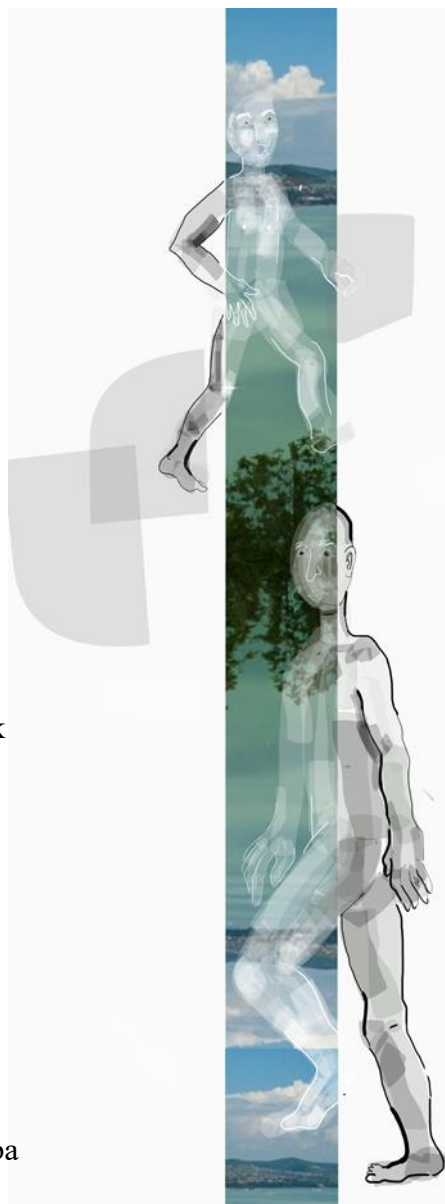

Rejtvény ballagóknak

1. Híres svéd DJ.
2. Repülő madár.
3. Híres film, amely egy holdon játszódik, amelyet két lények laknak.
4. Igeköető.
5. Kolombusz Kristóf egyik hajójának neve, amellyel átszelte az Atlanti-óceánt.
6. A hullám angolul.
7. Gyulladásos bőrbetegség.
8. A magyar eredetmondák híres madara.
9. Negatív töltésű elemi részecske.
10. Egy papír, amely színváltoztatással jelzi az adott folyadéknak a kémhatását, amibe belerakják.
11. A Notre Dame-i toronyőr főszereplője ebbe a lányba szerelmes.
12. Az első bosszúálló.
13. A felkiáltó mondatok mondat végi írásjele.

A BabiTSillaG

2020. május 4-i számát készítették:

Címlap, formátum: Kriza Márton

Rejtvény: Ratkai Dóra

Illusztrációk: Horosz Kata

Köszönetet mondunk Marton Sándor tanár úrnak a fényképekért!

Felelős szerkesztők: Jaksa Annamária és Bodó Anna